

Politická angažovanost (soubor textů)

Vložil/a mladez, Út, 31/07/2012 - 11:12

Otištěno z časopisu Bratrstvo 2/2005

POLITICKÉ ANGAŽMÁ

Rozhovor s Petrem Šilarem Filip Keller
Petr Šilar, zemědělský inženýr, byl starostou
Letohradu (1990 — 2000), od
roku 2000 je členem rady Pardubického
kraje. Je členem letohradského sboru
ČCE, kde byl v letech 86 - 96 kurátorem.
11 let jste dělal starostu. Teď jste byl
podruhé zvolen do rady zastupitelstva.
V čem se liší místní a krajská
úroveň?

Rozdílů je hodně — zásadně v tom, že
krajská je už trošku vyšší politika, je to
míň o lidech a víc o papírech. Starosta
malého města musí s lidmi komunikovat.
Pamatuji si, že jednou jako starosta
jsem šel přes naše náměstí skoro hodinu.
Nejde jezdit autem a lidí si nevšímat. Samostatnost
je zhruba stejná, každý má
svůj resort, musí podávat zprávy do rady
zastupitelstva. Starosta je malinko víc
pánem, je víc viditelný.

Co vás vedlo k tomu se tímto způsobem
politicky angažovat?

To jsem měl někde v genech, protože
mě veřejné věci zajímaly vždycky. Když
vládli komunisti, spousta věcí mě štvala,
hlavně vztah k životnímu prostředí.
Jsem přesvědčen, že nestačí jenom nadávat
nebo poukazovat na nějaké chyby,
ale: „jdi a udělej to“. Člověk musí začít
od sebe. Tak jsem byl vychovaný. V té
době jsem se už angažoval v církvi, byl
jsem kurátorem a dlouhou dobu ve staršovstvu,
takže pro mě bylo naprosto
jasné, že když chci něco změnit, musím
do věcí začít mluvit. Od roku 90 jsem se
rychle zapojil. Považoval jsem to za samozřejmost,
teprve postupně jsem začal
přemýšlet o tom, jestli křesťan má nebo
nemá být v politice, protože samozřejmě
někteří lidi to těžce nesli, vnímali to
v souvislosti s komunistickou minulostí.
Ale já si myslím, že člověk, křesťan se má
angažovat.

Jste aktivní křesťan. Hraje to — má
vůbec hrát — nějakou roli při angažovanosti
v politice? Ovlivňuje to člověka
nějak při rozhodování?

Já si myslím, že nejde o to dávat najevo
na veřejnosti, že v neděli chodíme do
kostela nebo do shromáždění, ale že ten

kostel musí být v nás. Jsem přesvědčený, že dobrý politik může být dobrý křesťan. A pozná se to, protože něco ví o pokoře, ví, že není nejvyšším pánem, že nás něco přesahuje, ať už se tomu říká mravní zákon nebo Bůh. Ale podstatné je, že ve své pozici člověk nemůže být na vrcholu pyramidy.

My máme navíc tu výhodu, že něco víme o zpovědi, že něco víme o sdílení, o tom, že člověk na všechno nemusí být sám. V tom máme myslím velikou výhodu, ale taky závazek, samozřejmě.

Na co nejméně narážíte? Co Vám brání v tom, aby se Vám dařilo to, co byste chtěl?

Čím dál víc na obyčejnou lidskou hloupost a omezenost, v tom smyslu, že úroveň lidí, kteří se dostali do politiky na kandidátkách různých stran je velmi nízká. Jdou tam pro získání vlastní perspektivy, korytka, za chvíli začnou mít osobní zájmy. Zdá se mi, že to narůstá. Zdálo se mně, že ti první lidé, kteří šli do politiky v devadesátém roce, byli takoví nadšenci, na kterých bylo vidět, že chtějí něco změnit. Teď to je spíš korytářství. Nechci se stavět nad ně, já tam asi taky patřím, zadarmo to nedělám – mám z toho taky výhody, mám služební auto, mám slušný plat, dostanu se na různé akce, člověk sedí v předních řadách nebo vyhrazených místech. Ale člověk se musí nějakým způsobem kontrolovat, musí být sám sobě podezřelý, poměřovat se. Mám tu výhodu, že mám přísnou ženu. Nikdy nechtěla, abych to dělal, takže ke mně nijak nevzhlíží, všechny moje kroky jako první kritizuje. Druhá věc je, že člověk by měl chodit do hospody, je také dobré vyslechnout normální lidi, třeba ty, se kterými jsem se seznámil při povodních.

Napadá Vás konkrétní příklad, kde jste si uvědomoval, že rozhodujete na základě křesťanského postoje?

To jsou třeba takové drobnosti. Při výběrových řízeních se člověk určitě snaží spravedlivě rozdělovat, aby nikdo neměl větší prospěch. Je dobré slyšet názor všech, zvláště menších, utlačovaných. Ve staré Jednotě bratrské prý měli dobrý zvyk, že když rokovali, vždy dostali slovo nejdříve nejmladší, to se mi moc líbí, to bych nejraději zavedl.

Já teď nevím, jestli jsem se musel přímo rozhodnout, jestli je to křesťanské nebo ne.

Jednou jsme přijímali politický usnesení,

kdy se odsuzoval komunistický režim. Místní komunisti mi to vyčetli. A mě přitom napadlo, že jsou mezi nimi docela pracovití lidé, kteří by mohli pracovat i dál, ale měli by se omluvit. Ale oni se tvářili, jako že se nic nestalo. Konkrétně jsme mluvili o zatajování skutečností, třeba při ničení přírody a podobně, když bouchl Černobyl v roce 86 – prostě lumpárna, měli se minimálně omluvit ... To byly konkrétní věci. A mluvil jsem o pokoře a o možnosti odpuštění, ale k tomu je potřeba uznat chybu.

Jak se může člověk angažovat, když není nebo nechce být starostou? Člověk musí mít zájem o veřejné dění, ale nestačí jenom nadávat, je potřeba hledat, jak to změnit. A když se začnu angažovat, například ve sportovním klubu, nejenom, že hraju, ale za čas vím, že někdo musí klub řídit, někdo musí vybírat příspěvky. To už je politika, když už se začnu starat nejen o sebe, ale taky o druhé. Platí to i v sociální oblasti. Začnu se starat o nějakou babičku a zjistím, že je nějaká Diakonie a Charita, i to je politika. To neznamena, že se musím přihlásit do politické strany, před tím bych varoval, to až leda v samém závěru, když někdo chce opravdu kandidovat. V církvi zrovna tak, a to může úplně každý. To jsem vyzkoušel ve staršovstvu a pak v zastupitelstvu. Vždy jsem chtěl, aby se střídalo vedení schůze, aby si to každý zkusil. A když má někdo názor, musí dostat slovo. To je úloha zkušených, nesmějí lidi přehlížet a válcovat.

Pohled mládežníka

Ano, politické angažovanosti jednoznačně ano. Pod politickou angažovaností si představuji něco víc, než jen účast ve volbách a zároveň nejenom činnost ve volené funkci. Představuji si třeba i občanské iniciativy nebo oslovení svého voleného zástupce v určitém zastupitelstvu. Politicky angažovat se může každý. Proč se angažovat? Podle trenéra brazilských fotbalistů žije v Brazílii 20 milionů trenérů a můžete je potkat v každé hospodě. U nás žijí 4 miliony trenérů, ale ještě více schopných politiků, kteří vědí, jak co dělat lépe než ti okvádrovaní v televizi. A tady je asi problém politické angažovanosti. Každý nadává na politiku a domnívá se, že ji změnit nemůže. Musím se opravit. Každý nadává na vysokou politiku. A přitom ta, která je občanovi nejbližší a v důsledku procesu decentralizace bude stále důležitější, to je komunální politika - úžasný prostor pro začátek politické angažovanosti, ovlivňování správy věcí veřejných. Zvláště mladá průbojná generace se může takto vypracovat a přinést tolik potřebný nový vítr i do vysoké politiky. Komunální politika je nevyužitým hřištěm a měli bychom ho začít využívat a začít na něm hrát. A proč? No přece, lépe když hrajeme my, než se jenom dívat, jak to někdo kope. Tomáš Groll

Křesťanské partaje

Má to křesťan lehčí při volbách? Má dát hlas politické straně, která je podle názvu

„křesťanská“?

Strany chtějí vládnout, usilují o jakékoli voliče. Některé, nejen u nás, ale prakticky všude za hranicemi v demokratických zemích, kalkulují s tím, že věřící člověk raději sáhne po partaji, která se veřejně spojuje s nějakou církví. Zde KDU-ČSL, křesťanští demokraté či lidovci, kteří mají nejbližší ke katolíkům.

Volit lidovce jistě křesťan může, proč ne. Hlásají solidaritu a „zelenou pro venkov“, tedy v Česku tradiční křesťanská témata. Zároveň se ovšem vyvyšují nad homosexuály, brání jim tvrdohlavě v tom, aby se mohli brát. Podle bible? Podle víry? Podle některých teologů ano, podle jiných ne. Ať tak či onak, je tu jeden háček. Část homosexuálů jistě nevěří Ježíši, Bohu. Proč by se tedy měli řídit nějakým teologickým názorem či dogmatem?

Lidovci také usilovně bojují proti mezi studenty oblíbeným měkkým drogám (marihuana). Nikoli však proti zdraví o dost nebezpečnějšímu a návykovějšímu alkoholu. Divné. Proč jim věřit víc než občanským demokratům, zeleným, nebo socialistům? Nutit nějaké dogma prostřednictvím politické strany není dobré.

(Je jedno, že se Bushova vláda před zasedáním modlí, podstatné je, co dělá.)

Ve všech stranách (snad kromě komunistů) pracují také křesťané. Jenže ODS, ČSSD, Strana zelených a další to lidem necpou, nestrkají „víru“ do názvu. Křesťan nemá žádný pádný důvod dát hlas spíše lidovcům než jiným.

Fendrych, Martin

Co je pro mě politika

Co je pro mě politika? No ono záleží jak která. Mohl bych říct, že se o politiku nezajímám, ale to by nebyla pravda, myslím, že politika je všechno to, kde se mají dohodnout třeba jen dva lidé. Tedy přátelství, rodina, škola, sbor, město i stát.

Přijde mi, že v podvědomí lidí, i starších, je slovo „politika“ jen „to“ v Praze a Bruselu, tedy ti „páni nahoře“ ne na hoře. Takže se o politiku vlastně zajímám, ať chci nebo nechci, jen jde o kterou. Pokud jde o politiku státu, i o tu by se měl člověk zajímat a mladý zvláště, i když je k ní dnes jakýsi laxní vztah. Anebo se jen nadává, který politik co pokazil. Zajímat by se měl o politiku každý člověk už jen kvůli sobě, vždyť to, co ti „páni nahoře“ vymýšlí, se týká i mne, rozhoduje se o mé přítomnosti i budoucnosti, a já mám zase právo rozhodovat o „nich“ tedy jít nebo nejít volit.

Vstupovat do politiky? No a je to tu zas, vždyť každý z nás vstupuje do politického dění a rozhodování, sice velká většina neverbálně – účastí, či neúčastí u voleb (ze strany voliče). To je začátek, pak to může jít s naší politickou kariérou jen nahoru.

Myslím, že zájem mladých lidí o politiku by mohl být větší, zatím mám pouze tu zkušenost, že není žádný. A kdyby tito lidé vstupovali do politických stran nebo zakládali nové, nebylo by to vůbec špatné. Vnesl by se tam tak snad jiný „duch“. Pokud by tak nebylo, ze zoufalství jdu do toho já...

Víra versus politika. Již na začátku Bible čteme, že člověk má vládnout a panovat nad vším živým i neživým na Zemi a taky nad sebou samým. K tomu jako by

politika byla přímo zrozená. Ovšem panovat či vládnout, to není jen tak něco snadného. Byly nám dány zvířata a rostliny, nerostné bohatství Země, a vládnout by nemělo znamenat zneužívání těchto darů, jako nesmyslné vystřílení bizonů kvůli kůži, nebo slonů pro jejich kly. Vojta Máca

anketa

Chodím volit, vztekám se u televize. Anna, 23, Praha • Chodím k volbám.
Marie, 22, Miskovice • Volím. Snažím se znát situaci okolo sebe, ale moc aktivně na ni nereaguji, spíš jen znechuceně zírám. Alžběta, 18, Sázava
• Málo. Poslouchám v rádiu debaty s ministry, snažím se chodit k volbám, chystám se jít na zasedání městského zastupitelstva. Ale bojím se rozhovoru se studenty, kteří tvrdí, že komunismus byl dobrý. Samuel, 23 let, Kralupy • Nijak.
Dana, 27 let, Praha • Politiku jak se chápe normálně, nemám moc ráda, takže ji ani moc nesleduju. K volbám chodím, to jo, jinak v obecní politice, jakožto věcech veřejných se angažuje naše rodina docela dost, pokud se dají počítat různé brigády, příprava různých programů pro starší lidi atd. Marie, 19 let, Moraveč
• V politice státu tak, že chodím k volbám, když zrovna nějaké jsou, v politice domácnosti tak, že sem tam zorganizuju nějaký ten úklid, v politice mé profese - k tomu naštěstí zatím nejsem způsobilá, ale jednou to asi přijde. Barbora, 21 let, Praha • Osobně se neangažuju, jenom chodím pravidelně volit a presvědčuju kamarády, kteří tvrdí, že nemá cenu chodit k volbám, že je to pitomost. Ne vždy jsem úspěšná. Štěpánka, 20 let, Tábor.

Autor: Groll, Tomáš

Autor: Šilar, Petr

Autor: Fendrych, Martin

Autor: Máca, Vojta

Autor: anketa

Rok vzniku: 2005

- [Společnost](#)
- [Podklad pro tematický program](#)
- [Dorost](#)
- [Konfirmace](#)
- [Mládež](#)
- [15 minut](#)
- [30 minut](#)
- [60 minut](#)
- [Na počtu nezáleží](#)

Odkaz na zdroj: <https://katecheze.evangnet.cz/programy/politicka-angazovanost-soubor-textu>